

ISKB41 Čtení a čtenáři

Autor: Kristýna Neumannová, 525965

Ročník: 2.

Datum: 18.04.2023

Počet znaků: 10 331

Můj čtenářský životopis

Naše rodina je dle mého názoru velmi čtenářsky založená. Odjakživa jsme měli doma v každém pokoji alespoň jednu malou knihovnu. V obývacím pokoji je ta největší, pokrývající polovinu jedné stěny. Je v ní hlavně spousta starších knih, které dříve koupili moji rodiče během jejich dospívání nebo rané dospělosti. Jde hlavně o klasiku, básnické sbírky, pohádky, slovníky, knihy o umění a literatuře, poté se tam objevují detektivky, také spousta nových knih koupených v posledních letech, například politické satiry nebo knihy s futuristickou tematikou. Oceňuji také to, že i v kuchyni máme malou knihovničku, která je věnována receptářům, ať už v knižní nebo časopisecké podobě.

Já a moje mladší sestra máme každá ve svém pokoji malou knihovničku nad psacím stolem, kde máme uložené naše knižní poklady, tedy knihy, které máme nejradši, které nás nějakým způsobem ovlivnily. Jelikož knih není nikdy dost, máme každá ještě velkou policovou skříň, která je z velké části také zaplněna našimi knihami. V mé knihovně můžete najít převážně detektivky, které jsem ale četla spíše v minulosti, potom klasická díla, novější beletrii a poté mnoho seberozejových knih z oblasti psychologie, filozofie nebo umění. V sestřině pokoji je mnoho young adult knih, taktéž detektivek a historických románů.

Taktéž u obou mých prarodičů najdeme velké domácí knihovny a dílčí malé. Když jsem jako malá trávila mnoho času v létě na prázdninách u babičky na vesnici, babička mi často ukazovala různé velmi staré knihy po jejích předcích a celkově jsme si spolu mnoho knih prohlížely.

Moje máma pochází z Brna, pracuje jako pedagogický pracovník. Máme proto doma dost pedagogických příruček a knížek týkajících se vzdělávání. Dále je moje maminka vášnivý zahrádkář, takže různých knih a časopisů o zahradničení u nás je také hodně. Také máme díky ní mnoho receptářů, již zmiňovaných detektivek nebo také mnoho dílů z dějin literatury napříč stoletími.

Můj táta pochází z Bratislavy, máme proto mnoho knih také ve slovenském jazyce. Tatínek studoval na elektrotechnické škole a v tomto oboru také pracuje, máme proto doma také mnoho teoretických technických a fyzikálních knih a manuálů z dob jeho studií. On ale čte

převážně politické satiry, beletrii o technologickém pokroku nebo české klasiky. Oba mí rodiče rádi čtou knihy od Jiřího Hájíčka a Kateřiny Tučkové.

Nevzpomínám si na svou úplně první knihu, ale mám v paměti pár knížek s říkadly, která jsme s rodiči opakovali pořád dokola, a i dnes bych je dokázala zabroukat. Obzvlášť si vzpomínám na tenkou podlouhlou knížečku Polámal se mraveneček s doprovodnými ilustracemi. Pak jsem měla i různá leporela, nejvíce si pamatuji mé oblíbené o životě na vesnici a ve městě. Dále jsem měla mnoho knih o zvířátkách, které jsem si moc ráda prohlížela. Asi první knížka, kterou mi moji rodiče předčítali, byly díly Povídaní o pejskovi a kočičce od Josefa Čapka. Ty jsem chtěla předčítat pořád dokola. Před začátkem základní školy jsem neuměla vůbec číst ani psát (jedině jsem se uměla podepsat), takže jsem měla zkušenost jen s předčítáním od členů rodiny. S nástupem na základní školu jsem si čtení čím dál více oblíbila. Pomohla tomu určitě také slavnostní událost na konci první třídy, kdy nás před celou školou pasovali na čtenáře a dali nám na památku dětskou pohádkovou knížku. Od druhé do páté třídy jsme měli za úkol vést si čtenářský deník a přečíst minimálně pět knih za školní rok. Vzpomínám si, že mě vést tento deník bavilo, protože jsem si připomněla příběh konkrétní knížky a k zápisu jsem vždy připojila nějakou ilustraci z knihy. Na prvním stupni jsem si velmi oblíbila knihy od Astrid Lindgrenové, a to zejména Děti z Bullerbynu. Bylo to díky ztotožnění se s dětskými hrdiny a moc se mi líbila dobrodružství, která prožívali. Také mám velmi pozitivní vzpomínku na knížku od Shirley Barber V říši víl a elfů, která má ty nejkrásnější ilustrace, jaké jsem kdy v knize viděla. K této knize byla také na CD audio verze, kterou jsme se sestrou často poslouchaly před spaním.

Co se týká televize a různých pořadů, nemyslím si, že bych před ní jako dítě trávila významné množství času. Dívali jsme se na Večerníček, ale to jen tak do druhé třídy, poté už jsme sledovali nedělní pohádky, které dávali v České televizi, nebo jsme si občas, pokud bylo třeba špatné počasí nebo jsme byli nemocní, pouštěli DVD pohádky, kterých jsme měli velké množství. Co jsem zatím nezmínila, je četba časopisů. Ve školce bylo mým oblíbeným časopisem Sluníčko a Médě a Pusík, ve kterém byly různé příběhy, úkoly a výtvarné nápady pro děti. Na základní škole byl mým oblíbeným časopisem Junior, se spoustou různých zajímavostí.

Dalším čtenářským milníkem pro mě byla první návštěva knihovny. Bylo to myslím ve druhé třídě a paní knihovnice nás provedla dětským oddělením a umožnila nám založit si čtenářský účet s kartičkou. Této možnosti jsem hned využila a od té doby jsem byla pravidelným návštěvníkem knihovny a pokaždé jsem odtamtud odešla s velkým stohem knih. S mojí tehdejší nejlepší kamarádkou jsme sdílely stejnou lásku ke čtení a sdělovaly si různé knižní tipy. Tehdy jsem hodně četla knihy od Jacqueline Wilsonové, která se věnovala tématům dospívání a dotýkala se i dost vážných témat, jako úmrtí rodičů, střídavá péče nebo prožívání rozvodu rodičů. Doteď si vzpomínám na první knížku, kterou jsem od ní četla. Byla to Ilustrovaná máma a myslím, že jde o první knihu, která mě svým příběhem dojala k slzám. Již zmiňovaná nejlepší kamarádka mi doporučila sérii knih Tři holky na stopě od Maji Von Vogel. Jednalo se o detektivní případy tří kamarádek, které je společně řešily. Myslím si, že tato série odstartovala mou oblibu detektivek. Asi ve třinácti letech jsem četla první případy Sherlocka Holmese, kterého mám velmi ráda dodneška. Poté mi moje babička ukázala svou sbírku

detektivek od Agathy Christie a ty jsem během dvou let přečetla téměř všechny a občas i nyní se k nim ráda vracím. Hercule Poirota i Slečnu Marplovou bych zařadila mezi mé nejoblíbenější literární postavy. Zároveň mají tyto knihy velmi vyvinutou zápletku a psychologii postav, tudíž bych je zařadila do literatury pro dospělé. Knihy Agathy Christie bych tedy zařadila mezi mé první „dospělé knihy“. V této době jsem si také oblíbila encyklopedie a knížky o historii, jelikož mě hodně bavil dějepis a četba těchto knih pro mě byla zábavnou formou učení se dějin našeho i jiných národů a myslím, že doteď si mnoho historických události nebo jmen dokážu vybavit hlavně podle těchto knížek.

Nepamatuji si žádnou knihu, kterou bych měla zakázáno číst nebo pro mě její obsah byl podle mého okolí nevhodný. Snad jedině časopis Bravo, Top girl nebo Popcorn mi moji rodiče nechtěli kupovat, pár výtisků jsem si tajně koupila za své kapesné.

Na gymnáziu jsme pokračovali ve vedení čtenářského deníku a už v prvním ročníku jsme se měli zamyslet, jakých dvacet knih bychom chtěli přečíst k maturitě z povinného seznamu. Začala jsem knihy z tohoto seznamu číst už od prvního ročníku a každý půlrok jsem přečetla alespoň 5 knih. Většina z nich mě bavila a nemůžu říct, že bych se při jejich čtení nudila. Náš třídní pan profesor pořádal na našem gymnáziu také autorská čtení. Pár z nich jsem se jako posluchač zúčastnila. Nejvíce se mi líbilo autorské čtení Arnošta Goldflama, který se stal mou oblíbenou literární osobností. Líbí se mi jeho humor, styl psaní a má velmi příjemný hlas. O rok později jsem takovéto autorské čtení dostala za úkol uvádět. Jednalo se o autorské čtení ostravského básníka Petra Hrušky. Představila jsem ho, kladla jsem mu různé dotazy ohledně jeho života, tvorby a inspirace a on poté četl úryvky ze svých děl.

V současné době bohužel tolik nečtu, protože už mám mnoho dalších zájmů a povinností. Myslím, že čtení mám pořád stejně ráda, rozhodně jsem nikdy nezažila fázi, kdy bych ke čtení měla odpor. Zjistila jsem, že neefektivnější čas, kdy čtu, je při cestě v městské hromadné dopravě. Služeb knihovny už téměř nevyužívám, radši si občas knihu, kterou si chci moc přečíst, koupím v knihkupectví. Od detektivek už jsem spíše upustila, čtu knihy o psychologii, filozofii, pedagogice, vztazích a ráda toto občas proložím beletristickou knihou, která mě zrovna zaujme nebo poezii. Na bytě, kde pobývám, jsem si vyčlenila jednu poličku ve skříňce, kam jsem si přinesla pár svých oblíbených knih.

Existují žánry, které v oblíbě úplně nemám, a to jsou fantasy a sci-fi knihy. Mnoho lidí tvrdí, že v těchto žánrech se krásně vyvíjí smyšlený příběh s výraznými postavami a že je to více vtahuje do děje. To se mi s fantasy knihami nikdy nepodařilo, příliš nejsem fanouškem nadpřirozených postav či příběhů o různých nereálných světech, nebaví mě to. Dále nemám v oblíbě komiksy. Dávám přednost souvislému textu a celkově se mi v komiksech hůř orientuje a žádný příběh mě nikdy příliš nezaujal.

Ráda navštěvuji nejen knihkupectví, ale i antikvariáty. Baví mě prohlížet si regály knih a probírat se jimi. Našla jsem v nich už pár úlovků, které jsem si odnesla. Naposledy v létě na dovolené na Vysočině jsem v jednom malinkém antikvariátu objevila Něžná je noc od Francise Scotta Fitzgeralda, kterou jsem si moc chtěla přečíst.

Pokud se zamyslím nad budoucností, ve svém vlastním bydlení bych chtěla mít jednu velkou knihovnu přes celou stěnu a také malé dílčí v každém pokoji, v podstatě tak, jak to teď máme

u nás doma. Pokud bych měla děti, chtěla bych je odmala vést ke čtení, ze začátku hlavně tím, že bych jim předčítala a prohlížela bych si s nimi obrázkové knihy. Až budou starší, vzala bych je do knihovny, aby si našli své oblíbené knížky nebo série knížek, které by pravidelně četli. Myslím si, že já osobně budu mít nejvíce času na čtení ve stáří, jelikož budu mít více volného času.

Závěrem bych ráda uvedla mého nejoblíbenějšího autora a nejoblíbenější knihu, kterou jsem četla. Za mého nejoblíbenějšího autora považuji Agathu Christie. Četla jsem její životopis, jelikož se mi moc líbil její styl psaní a chtěla jsem se o ní dozvědět více. Její život mě opravdu zaujal a nejradši u ní mám její znalosti psychologie, které uplatňuje u postav ve svých dílech. Mou nejoblíbenější knihou je Najděte si svého Marťana od Marka Hermana, které zjednodušeně popisuje psychologii uplatňovanou v běžném životě a nabádá nás k probuzení vnitřního dítěte, které uvnitř sebe každý máme, tzn. inspirovat se chováním a prožíváním dětí.

- obsahově určitě bohaté
- stylisticky občas dost toporné
- hodně vágních (neurčitých) charakteristik (!Líbilo semi...“)